

*Слово, произнесено от ст. н. с. М. Гаврилов,
декан на Факултета по математика и информатика,
при откриването на научната сесия по случай двадесетата
годишнина от смъртта на проф. Долапчиев**

Уважаеми гости, драги колеги!

Организационният комитет ми е предоставил честта да открия научната сесия в памет на проф. д-р Благовест Долапчиев, член-кореспондент на Българската академия на науките.

Проф. Долапчиев беше изключителна личност — една от най-видните личности, които са работили в този факултет. Добре известна беше неговата възискателност най-вече към себе си, неговата прецизност. Добре известно е още, че той беше един изтъкнат учен — блестящ преподавател, който направи много за тогавашния факултет по математика и механика. Големи са заслугите му за модернизирването на преподаването и същевременно за запазването на традициите в този факултет.

Когато постъпих при него като млад асистент, бях много изненадан (имайки предвид неговото положение, неговата възискателност) и от това, че той беше и изключителен човек, добър, отзивчив и доброжелателен към всичките си колеги. Бе му непознато чувството за завист, включително и научна завист. Не съм виждал човек, който толкова много да се радва на успехите на колегите си и особено на по-младите от тях. Той следеше развитието на всички студенти, които са му направили впечатление — дори и след като завършеха образованието си; знаеше адресите им и бе винаги готов да им напише писмо, да ги посъветва (така че те да могат да заемат най-подходящото място в бъдещата си кариера). И не са малко онези от нас, които успяха да заемат такова подходящо място благодарение на активността, съветите и съпричастието на проф. Долапчиев.

Също така бях учуден от това, че той можеше да разбере всеки човек — че влезаше в положението на всеки от своите колеги (даже и на онези, които понякога с някои свои действия не са предизвиквали особено големи симпатии).

* 21 февруари 1994 г., стенограма Невена Чехларова.

Спомням си неговата 60-годишнина, която факултетът отбеляза в ресторант „Опера“. Тогава бях млад асистент (бях и малко закъснял) и поради това бях ужасно притеснен, когато по предложение на проф. Петканчин трябваше да кажа няколко думи. Изглежда, че интуитивно съм взел най-правилното решение: да кажа искрено онова, което съм си мислил през последните няколко минути, преди да ми дадат думата. А то беше следното: Трябва, разбира се, да пожелаая на проф. Долапчиев здраве, дълъг живот и по-нататъшни творчески успехи, а на себе си бих искал да пожелаая и аз, когато стана на 60 години, да мога да гледам така широко и доброжелателно на света, както гледа той. Това той не престана да прави до края на живота си независимо от трудните моменти, които преживя.

И сега, от разстоянието на годините си мисля, че много от нас — колегите от факултета — са изградили своето отношение към работата си в него, към колегите си благодарение на светлия пример на проф. Долапчиев.

С тези няколко думи откривам сутрешното заседание на сесията.